

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficultas I. Referuntur Responsiones Adversariorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

Quod ad Concilia attinet succederet pro nunc
aut. Tridentini Sess. 6. c. 23. ex quo sic arguitur;
est de fide hæc conditionalis, si alicui non detur
speciale privilegium, non potest in tota vita
peccata omnia venialia vitare; ergo est de fide
dictam conditionalem, quæ importat actus li-
beros, certò à Deo nosci. Ex eodem Concilio
Sess. 6. c. 5. habetur intentum, ubi definit Tri-
dent. quòd homo inspirationem à Deo immis-
sam abjicere possit, si velit; ex quo sic arguitur;
De fide est nosci à Deo, quia si homini detur
gratia, potest illam abjicere, si velit; ergo de fi-
de est, nosci à Deo conditionata libera futura;
abjectio enim illa, est actio libera; est autem
nunquam futura; quia gratia efficax de quâ
hic agitur, nunquam est abjicienda, licet pos-
sit abjici.

PROBATUR 2. Auct. SS. PP. quorum ver-
ba recitat Ruiz. d. 65. f. 2. & 3. & aliis, & in com-
pendio Mart. d. 9. Negativa Auctoritas illo-
rum: Quia cum Ethnici inquirerent à Sanctis,
si Deus cognovit Angelos peccatores, cur eos
creavit? Non responderunt Sancti, quòd ob-
vium fuit, Deum talia non cognovisse, sed re-
ponderunt: Creavit ut è malo bonum elice-
ret, & ad alios, suæ providentiæ fines. Positi-
va autem auctoritas ex pluribus locis apud eos-
dem citatos habetur. Suffecerit S. Aug. & S.
Thom. Docuit ita Aug. in Psal. 85. Ego, inquis,
inimici mei petebam mortem, sed vitam pete-
bam filii mei, quid mali petebam? Nihil mali pete-
bam, sicut in sententia: Nam quid si ille raptus est, ne
mali mutaret intellectum illius; sed peccator, in-
quis, erat. & ideo volebam illum vivere, ut corrige-
ratur, tu volebas eum vivere ut melior esset? Quid
Deus noverat, si viveret, pejorem futurum &c.
Nisi ad cor tuum; dimitte Deo consilium suum.
Ubi vides ad notitiam conditionatorum re-
currere Aug. & illam notitiam appellat consilium
Dei. Epistola 49. q. 2. Tunc voluisse, inquit, ho-
minibus apparere Christum, & apud eos prædicari
Evangelium suum, quando sciebat, & ubi sciebat esse,
cum eum erant credituri. Hæc autem doctrina
S. Doct. supponit hanc conditionatam cogni-
tionem: hi convertentur si prædicabitur. Similia
habet serm. 7. de verbis Domini, ubi agens S.
Doctor de adolescente, qui contristatus abiit,
dicit: Quia talis magister erat, qui futurum prævi-
deret, intelligimus fratres istum hominem si seque-
retur Christum sua quaesitum esse, non que iesu
Christi. Similia citari solent de bono perseve-
rantia cap. 8. 15. 17. 18. 19. De prædestinatione
Sund. c. 10. & 14. lib. 2. de Genesi contra Ma-
nach. c. 28. lib. 11. de Genesi ad litteram c. 6. 8. 9.
& 12. lib. de libero arbitrio c. 5. Et lib. de corrept.
& grat. cap. 8. Ubi quaerit cur eos, qui peccant
non rapit Deus? Virum hoc, inquit, in potestate
non habuit, aut eorum mala futura nescivit? Nem-
pe nihil horum, nisi per verissimè, atq. insanissimè
dicitur. Quod attinet ad auct. S. Thomæ, eas

commodè collegit Fulgensis, Suavis concor-
diæ d. 4. citatque imprimis locum ex 1. p. q. 23. a.
5. ad 1. Ubi cum proposuisset S. Thom. ex locis
à se citatis præscientiam meritorum esse causam
prædestinationis, subdit: Dicendum, quod usus
gratiæ præscitus, non est ratio collationis gratiæ, nisi
secundum rationem causæ finalis; hoc ipso autem
supponit Deum antequam statuatur alicui con-
ferre gratiam, cognoscere, num bene eâ sit usu-
rus. Eò etiam vergunt verba S. Thom. 1. 2. q.
79. a. 1. in corpore. Deus aliquibus non præbet au-
xilium ad evitanda peccata, quod si præberet, non
peccarent. Item secunda secundæ q. 165. a. 1. ad
2. 3. p. q. 1. a. 5. & a. 3. ad 4. de veritate. q. 6. a. 2.
& q. 24. a. 14.

PROBATUR 3. de fide est, quòd efficax
Dei voluntas vel decretum fortitur suum sem-
per effectum, ergo de fide est quòd prædeter-
minatio quæ per Thomistas est vel efficax de-
cretum, vel effectus illius sit sortitura suum ef-
fectum, ergo ulterius est de fide per Thomist.
quòd si ponatur prædeterminatio, sortitura sit
effectum, ergo ulterius est de fide per illos con-
ditionatum liberum futurum præsciri à Deo,
nam in principiis illorum ille consensus est li-
ber, quamvis posita prædeterminatione, & pot-
est non poni, sed poneretur, posita prædeter-
minatione.

DIFFICULTAS I.

Referuntur responsiones Adversa-
riorum.

AD prædicta Argumenta varias Respon-
siones invenerunt Thomistæ. Sit

Punctum Difficul-

tatis 1.

Responsiones communiores.

RESPONDET 1. Nazarius q. 14. a. 13. §. Quæ
sit certitudo, & dicit: Duplicia esse condi-
tionata, quædam in quibus ex antecedenti con-
ditionato, necessario inferitur consequens; &
alia ex quibus non inferitur: prima illa certò no-
scentur; secunda certò non noscentur: Nam
ex vi positionis antecedentis, non sequitur ne-
cessario positio consequentis, sed tantum signi-
ficatur dispositio, & præparatio ponendi effe-
ctus; sunt tamen materialiter veræ illæ propo-
sitiones & necessaria, quando scilicet ita præfi-
nitum est à Deo; sine autem prædefinitioni-
bus, conditionata, firmam suæ significationis,
non haberent certitudinem.

CONTRA 1. est, quia hæc responsio non at-
tendit ad statum quæstionis, & confundit quæ-
stiones; non attendit quidem ad statum: Quia
quando dicimus conditionatas esse veras, non
loquimur de veritate illarum, quæ sit vi illatio-
nis, ad quod attendit respondens; sed quaeri-
mus

R. P.
TH. MŁOD
ZIANOWSKI
Tłm. d. e. Z.
D. VI
S

mus de veritate oriunda præcise, ex coexistentia hypothetica effectus, cum ipsa hypothese, si impleatur. De qua difficultate inquiritur, quid Nazarius in illa sentiat? Quæ ratio nostra in multis est observanda: Nam statum hunc questionis formamus non intendendo, quod illa conditionata sint vera vi & methodo illationis; sed potius, an coexisteret conditionate, ipsemet effectus, ipsi impleti, & positioni conditionis. Rursus eadem responsio confundit questionem: Quia alia est questio; An Deus certo & infallibiliter cognoscat dicta conditionata? & alia, in quo medio, seu an illa noscat ex præsupposito decreto: hinc ad illam priorem questionem non recte respondetur per secundam; ut fecit Nazarius.

CONTRA 2. Restaurari potest sic argumentum. Tum quia vel præter dispositionem & præparationem causarum, potest certo nosci effectus, vel non! Si potest, ergo non tenet responsio Nazarii, recurrentis ad notitiam effectus, solum in dispositione causarum; Si non potest, cur non? Præcipue cum de ipsis effectibus possint etiam duæ contradictoriæ formari, sicut formari possunt de ipsis causis dispositis: Si autem formentur contradictoriæ de ipsis effectibus, necessario una ex contradictoriis debet esse vera, & altera falsa, ex regula universalis, de contradictoriis. Tum quia prænoverat Deus conditionatum casum, & defectionem Angelorum; & tamen non apparet, quæ in illis præcesserit dispositio & præparatio, ad ponendam defectionem. Tum quia hæc responsio videtur favere Semi-Pelagianismo; dicebant enim illi, ex prævisa dispositione, & præparatione puerorum, his quidem negari Baptismum, illis concedi. Tum quia de fide est, divinam prædictionem de secuturo effectui, non posse frustrari, sed de fide est, ex vi dispositionum & præparationum causarum, posse frustrari effectum illum; utpote qui contingit liberè, ergo de fide est, quod non ex vi dispositionum prædictio illa facta fuerit. Nec valet si recurras ad hoc, aliquæ prædictiones divinæ non habuerunt effectum; nam argumentum procedit, de iis quæ non frustrantur; de aliis autem quid sentiendum, indicat S. Thom. 22. q. 171. a. 6.

CONTRA 3. Quia hæc interpretatio Nazarii non accipit verba script. ut sonant: Nam non inquisivit David; An cives Ceilæ habuerint præparatum animum tradendi, sed quæsit de sua traditione, quæ potuisset non sequi etiam dispositis illorum animis, nec locutus est Christus de Tyrionum, & Sidoniorum dispositione ad converti; sed de ipsa conversione. Ergo immerito recurrit Nazarius ad dispositionem & præparationem causarum. Quando autem supponit, nihil esse verum, nisi necessarium, id falsum est; nam de contingentibus dantur veritates; sicut contingens erat ut Deus crearet

mundum, & tamen verum. Quod autem dicit veritatem harum propositionum dependere à prædefinitionibus, de hoc infra.

Quia vero in dictis argumentis contra Nazarium recurrimus ad hoc, quod ex contradictoriis formatis de ipsa conditionata secutione effectus, una debet esse vera, & altera falsa; iuvabit hic addere modum formandæ dictæ contradictoriæ. Porro formatio ejus stat in hoc, ut in affirmativa non tantum affirmetur futuritio, sed & conditio; in negativa autem negari quidem debet effectus, sed non negari conditio: Quia si negetur conditio, non servabitur jam idem status, circa quem debet fieri affirmatio & negatio: hic enim status, est ipsamet conditio. Unde v.g. sic formari debet, peccabit Petrus si ingressus atrium. Non peccabit Petrus si fuerit ingressus atrium: Et licet in conditionata debeat totum negari, quod affirmabatur in alia; ly tamen totum accipiendum est hoc sensu, quod prædicatum negari debeat; sed non debet negari totum, negando etiam statum; jam enim non erit contradictio de eodem: & sicut cum dico; Petrus peccabit, in contradictoria non debeo negare Petrum; quia circa illud versatur affirmatio & negatio: Sic nec debeo negare conditionem, quia circa illam versatur tota contradictio.

RESPONDENT 2. Loqui Deum nonnisi conjecturaliter. CONTRA est. Tum quia ex contradictoriis alterutra non debet esse conjecturaliter vera, præcipue si objectum spectetur in illo tempore. Tum quia posset adhuc Deus rogari, nunquid certo & non tantum conjecturaliter novit? Nunquidne responderet, nescio? Tum quia articuli fidei non sunt conjecturalis scientiæ, est autem articulus fidei, v.g. quod sine conditione specialis privilegii, nemo possit abstinere ab omnibus peccatis etiam venialibus. Cævi etiam, prædixisse Deum certissime avertenda corda Israelitarum ab ipso, si duxerint alienigenas; aliàs per hanc sententiam posset non credi Deo revelanti, nisi ponatur Deum talia objecta certo noscere. Fundatur id in Auct. August. supra Joan. 8. v. 19. ubi inquit S. Joan. nomine Christi D. *Si nesciretis forsitan & Patrem meum sciretis.* Explicat Aug. *Dubitatio- nis verbum est cum dicitur ab homine, idèd dubitante, quia nesciente; quando verò dicitur à Deo, cum Deum nihil lateat, illa dubitatione arguitur infidelitas, non opinatur Divinitas:* Quod etiam sensit Hieronymus. In Græco etiam pro *ly forsitan*, ponitur *ly: an*, quæ particula, etiam pro *ly: utique* sumitur.

Ad ea quæ adfert Alvarez d. 7. num. 21. solvenda.

NOTO. Illum non attendere ad punctum principale; Respondet enim, quod talia nonnisi in decreto noscantur; hic autem non est questio;

scio; in quo medio talia noscantur. Immerito etiam supponit hanc conditionatam, si venerit Saul tradent te, æqualem habere illationem cum hac, si lapis est homo, est animal rationale; quia hæc illatio semper tenet, non tenet prior. Denique quamvis circa actuale voluntatem Ceilitarum tradendi Davidem potuerit ab æterno Deus scientiam visionis habere; nihilominus inquiri potest, quid Deus sentiret de sola conditionata, prout antecedente, statum illum absolutum?

Punctum Difficul-

tatis 2.

Examinantur recentiores Responsiones.

Auctor Anonymus lib. de ordine c. 22. & 27. pluribus refutat dictas Auctoritates: Quia vero liber illius ut plurimum non solet esse ad manum, legatur Marr. d. 9. l. 13. & 14.

PRIMUS Modus refutandi est, quod sicut in Scriptura continentur multæ enuntiationes, & multi discursus; nec tamen exinde recte inferatur, Deum habere scientiam enuntiativam, vel discursivam; ita ex eo, quod in Scriptura habeantur multæ propositiones, & revelationes conditionatæ, non bene colligitur ex eo, dari in Deo scientiam conditionatam, licet omnia hæc perfectissime nōrit.

CONTRA 1. Quia disputat Anonym. de votis: Pone tantum conditionata nosci à Deo, voluntatem ut volueris. Deinde ex aliquibus quæ in Scriptura sunt recte colligitur illa Deum habere; ex aliquibus non colligitur, ut cum Deus dicitur, tactus esse dolore cordis, non recte colligitur in Deo cor, vel dolor: cum ergo significet Scriptura de notitia conditionatorum in Deo, cur illa ad hanc primam classem non pertineat: quod scilicet ex verbis Scripturæ inferri debeat, quod detur in Deo, & tamen nullum est absurdum ponendi illam in Deo.

CONTRA 2. Ex discursibus, qui Deo tribuuntur in Scriptura, recte inferimus dari in Deo scientiam virtuales, licet non formalem, utpote involventem imperfectiones; ergo etiam hanc inferemus ex eadem Scriptura dari in Deo scientiam conditionalium, utpote non involventem imperfectionem.

CONTRA 3. Quia quod ille adfert, talia conditionata vel per scientiam visionis, vel intelligentiæ nosci, parum ad præsens refert: neque enim in præfenti de hoc quæritur.

SECUNDUS Modus ejusdem est, quod quando Christus D. dixit: Si in Tyro & Sidone &c. reprobravique illorum incredulitatem, dicit illis, quod illic non sit sermo de futuris conditionatis, sed de præteritis, & quod illo modo non plus voluerit significare, quam duritiam cordis eorum per comparisonem ad Tyrios, vel quod id dixerit nonnisi per exaggeratio-

nem; ad eum modum, quo amicus dicit alteri sibi quidpiam immerito neganti; si hoc ab inimicissimo petiissem, concessisset. Addit denique in Christo D. hanc scientiam conditionalium potuisse esse, sed non sequitur fuisse illam in Deo.

CONTRA 1. Quia quod hæc exprobratio sit de præterito simpliciter, id immerito assumit, sed fuit potius quasi de quodam futuro præterito misto; est enim hæc consimilis locutio, atque cum dicitur, scio te impetraturum fuisse. Et licet Scriptura solius præteriti meminerit, sufficit quod illud deponat consignificationem futuri: Unde ex illo loco recte argumentum instituetur ad futura. Deinde quamvis illic esset res de solis præteritis, nihilominus sic adhuc formari posset argumentum: Antequam Christus D. incepisset prædicare Judæis, norat Deus hanc propositionem, si prædicaretur Tyriis converterentur, vel non norat? Si non norat, ergo de illo præterito dicere non potuit, si prædicatum fuisset, conversi fuissent; quod enim pro futuro falsum est, pro præterito falsum esse debuit in eadem suppositione; si autem norat prædictam conditionatam, habetur intentum.

CONTRA 2. Quia si hoc est dictum nonnisi per exaggerationem, dicam etiam per exaggerationem dictum esse de Deo: Tu Domine qui omnia nosti, & si dicas hæc verba ut sonant, accipienda; dicam & ego, illa, eodem modo accipienda. Deinde quid responderet Deus, si ex illo quæreretur; Dic Domine sine exaggeratione, converterenturne Tyrii, vel non, si illis prædicaretur?

CONTRA 3. Quia cum Christus D. Spiritu Dei afflatus, secundum quod homo est dictam propositionem scierit, necesse est agnoscere etiam Deum illam scire, habereque taliū notitiam.

TERTIUS Modus ejusdem est, quod prædictio illi Elisæi de debellanda Syria, si rex percussisset jaculo pluries terram, fuit veritas conditionalis in Propheta, non in Deo: Deus enim revelavit Prophetæ, quod toties Joas Syriam vastaret, quoties terram jaculo percuteret, ex hac revelatione absoluta, conditionatam fecisse Prophetam, quod si pluries percussisset absolute vastasset, intulisseque id probabiliter; & quod Deus trinam percussione viderit scientiā visionis, plures vero percussiones, quæ nunquam futuræ erant, scientiā simplicis intelligentiæ.

CONTRA 1. Quia non attendit ad statum quæstionis; quia Objectum de quo nos quærimus, non potest esse objectum scientiæ visionis, cum importet aliquid, ad quod illa non attendit; nec item objectum scientiæ intelligentiæ propter eandem rationem: Nam objectum illud importat aliquam existentiam non exercitam; & tamen non merè possibilem.

G 3

CON-

R. P.
H. MŁOD
Zianowski
Tom. 1. c. 2.
D. VI

CONTRA 2. Quia non nisi divinando dicit, illam conditionatam non fuisse formatam à Deo. Deinde vel id certò intulit Propheta, vel non? Si certò, ergo omniscius divinus intellectus debuit etiam illud noscere; Si non certò; quare id nomine Dei dixit? Præcipue cum de illa conditionata possit Deus rogari, quidnam de illa sentiat?

CONTRA 3. Quia hæc responsio non attendit ad statum quæstionis: Non enim est quæstio de istis, quorum conditio ponenda est, & sunt futura: Nam hæc bene possunt nosci per scientiam visionis; nec est quæstio de possibilitate alterutrius partis: Nam hæc nosci potest per scientiam intelligentiæ. Sed est quæstio de eo; quod nunquam futurum est; foret tamen vel non foret. Si

QUARTUS modus ejusdem est, quòd scilicet David interroganti noluerit respondere Deus, quòd revera Saul venturus esset; nec quòd Ceilitæ actu habuerint voluntatem illum tradendi; sed solum voluisse illum admonere periculi secundum circumstantias.

CONTRA. Tum quia eadem libertate dicitur, quòd quando Deus promittit beatitudinem bonis operibus, non dixerit illam de facto dandam; sed quòd admonuerit rem ita posse fieri, attendendo ad circumstantiam actionum nostrarum, & misericordiæ Dei. Tum quia non dicitur, quòd sint dispositi Ceilitæ ut tradant, sed quòd sint tradituri Si. Tum quia ponamus sic interrogantem Davidem, non quæro de periculo; quia illud video: Nec de dispositione Saulis, quia de illa constat; sed quæro non nisi de hac conditionata, prout antecedit visionem objecti ad soluti, sintne me tradituri Ceilitæ, Si

QUINTUS Modus ejusdem est, quòd illa præventio juvenis per mortem, non plus significet quam quòd accelerata mors iusto magnum illi sit beneficium; & quòd nos talia per moraliter certam consequentiam inferre possimus; & tamen scientiam conditionatorum non habemus.

CONTRA 1. est. Quia hæc, quæ adferuntur, non supponunt extremi conditionati possibilitatem solam cognitam; quia tam noscebat Deus possibile esse ut peccaret, quam noscebat, possibile esse ut non peccaret; Ergo illa prænotio quæ movit ad eum vitæ tollendum non debuit esse possibilitatis solius: Nam possibilitas non peccandi, potuisset eum retrahere, ne infligeret mortem; illa etiam prænotio non poterat esse visionis, quia hæc, objectum habet, quod ponitur, non est autem posita illa perversio; ergo debuit esse prænotio hypothetica.

CONTRA 2. Quia si nos possumus dicere: Si juvenis vixerit, peccabit, vel id potest noscere Deus certò, vel non? Si potest, habetur intentum; Si non potest. Ergo non potest Deus cer-

tò noscere, quòd certò moraliter possunt homines; immo quòd certò noscunt homines: Quia, ut dixi supra, est nobis de fide sine speciali gratia, neminem omnia venialia, fugere posse.

CONTRA 3. Quia intentio nostra non est, quærere: Cur non fuerint peccata quæ prævidebantur? Hujus enim causa est, quia raptus est; sed quæ fuerit prænotio Dei, movens eundem, ut raperetur; hæc autem non est nisi hypothetica. Ad alia solvenda

NOTO 1. Quamvis non ut plurimum apud PP. reperiatur hoc nomen scientia simplicis intelligentiæ, nec tamen hoc obest, ut hæc scientia in Deo ponatur: Quia objectum illius agnoverunt PP; ita quia nosci objecta conditionata agnoverunt, poni poterit scientia conditionata, quamvis ejus non ita clarè meminerint PP, Deinde ob ortas hæreses multa nomina imposita sunt, ut nomen Consubstantialis, Transsubstantiationis; ita potest nomen hoc nunc usurpari, ad refutandos præcipue Calvinianos errores. S. Thomas admisit hanc scientiam sub nomine scientiæ Enuntiabilium, ubi post tractatam divisionem scientiæ intelligentiæ, & visionis. a. 14. inquit: An Deus omne enuntiabile noscat? Affirmatque, & illi notitiæ tribuit veritatem dicti, non rei. Quando autem idem Anonymus dicit propositiones PP. quæ dicunt: Ideo præsciri res liberæ, quia futuræ sunt; explicari debere; quòd ly ideò importat solam particularem illationis, id non convincit; nam arbitrariè Patres explicat.

NOTO 2. Quamvis omnes possibiles modi salvandi Petrum noscantur à scientia simplicis intelligentiæ; nihilominus noscuntur etiam modi salvandi liberè, & faciendi beneficium in collatione auxilii opportuni, quòd seclusa scientiæ conditionata (ut infra dicitur) non apparet, quæ fieri possit? Quando autem assumit nullum esse ordinem etiam rationis inter scientiæ Dei, falsum assumit; nam de facto si prior est ratione intellectio prævolitione, cur non erit prior, una scientia, præ alia?

NOTO 3. Si comparatur scientia (quæcumque illa sit) conversionis Petri ad scientiam non conversionis ejusdem, non erit per hoc perfectio simpliciter simplex; quia non est melius tantum potius extremum, quam aliud noscere; potest tamen salvari in tali scientia formalitas perfectionis simpliciter simplicis. Inprimis, quia si sumatur illa scientia universaliter, & quoad utramque contradictionis partem, erit illa perfectio simpliciter simplex; ad eum modum, quo quamvis potentia creandi leonem, non sit melior præ potentia creandi elephante, nihilominus potentia ad illa creabilia extrema se extendens, est perfectio simpliciter simplex. Rursus sicut non obest, ut libertas sit in Deo perfectio simpliciter simplex; & tamen illa extenditur tam ad decretum salutis, quam

damna-

damnationis; ita nec oberit attendentia ad utrumque extremum scientiæ conditionatæ, ne scilicet perfectio simplex, salvando illius necessitatem eo modo, quo salvatur quædam necessitas, in actu Dei libero.

Quod autem dicta scientia non involvat imperfectionem. Ratio est, quia seclusis imperfectionibus manet illius hic proprius conceptus, noscere objectum si poneretur conditio; hoc autem nullam involvit imperfectionem; alias nec nosci possent talia per scientiam intelligentiæ, vel visionis; cuius oppositum censet Anonymus.

Noto 4. Cum per illum quæcunque propositio hypothetica æquivalens absolutæ, habeat determinatam veritatem; sequitur omnem hypotheticam habere determinatam veritatem; quia omnis habet consimilem æquivalentiam; nam ad rationem absolutæ non est necesse, ut de facto ponatur objectum; nam traditio Davidis non est posita; & tamen illa conditionalis habuit determinatam veritatem. Quod autem dicit, in hypothetica, solam ostendi necessitatem connexionis consequentiæ cum antecedente, id supra refutatum est. Sed quando dicit, talem connexionem etiam falsis objectis convenire, id non satis explicat: Si enim id fiat ex suppositione concessorum, verificari poterit propositio, ut etiam solet contingere, dum concessis falsis præmissis, urgetur aliquis, ad concedendam falsam conclusionem. Sed alias non potest ostendi, quod possit certo nosci aliquis effectus coexistens conditioni, si illa non coexistat.

Noto 5. Sæpe eundem non attendere ad statum quæstionis: Quia non de hoc est quæstio, An Petrus sit convertendus: Hæc enim potest nosci à scientia visionis: Nec procedit quæstio de solo posse converti, vel non converti. Sed de statu conditionato, ut jam supra dictum est: Et sicut ratione alius & alius status objecti, assignatur alia ratio; scientia simplicis intelligentiæ: & alia scientia visionis; ita ratione status conditionati, debet assignari aliud membrum, nempe scientia conditionata; certe enim si talia objecta non nosceret Deus, ad multas interrogationes deberet respondere; Nescio, immo non posset respondere etiam ad interrogationes de absolutis objectis cum hæc pro priori conditionalitatem suam præsupponant, adeoque & veritatem conditionatam.

Dices cum eodem. De hoc v.g. Objecto: An rex vincet si pugnet? Potest Deus respondere ad omnes quæstiones sine ulla scientia conditionata; ergo & ad alia. Ant. probatur; vel enim erit illa pugna, vel non erit; si non, respondit Deus, non futuram victoriam, sciens id scientiâ intelligentiæ; si verò pugna futura est, rex victoriam consequetur, vel non consequetur; si primum, Deus id novit scientiâ visionis;

si secundum, prælium attinget scientiâ visionis, & non victoriam, scientiâ simplicis intelligentiæ.

RESPONDETUR. Neg. Ant. cum sua probatione: adhuc enim restat formabilis interrogatio; An si pugnaret, vinceret, quantumvis nunquam sit pugnaturus? Nec enim tunc posset Deus omniscius respondere, nescio: Non etiam posset ad responsionem informari scientiâ visionis; quia illa ad conditionata ut talia non attendit, sed ad existentias exercitas, seu positas in rebus; non etiam ad respondendum informari posset scientiâ intelligentiæ: quia per illam æque novit possibilitatem ut vincat, & possibilitatem ut non vincat. Deinde advertendum est in præsentia, non esse quæstionem quâ scientiâ Deus norit hæc objecta, sed absolute an norit?

Noto has duas Propositiones: Posset homo operari si: Posset homo non operari si: Spectare ad scientiam simplicis intelligentiæ. Rursus hæc duæ: Si Christus non crucifixus fuerit, non converteretur latro: Si Christus crucifixus fuerit, converteretur latro, hæc inquam duæ propositiones, per multos possent nosci à scientia visionis, idque ex eo: Quia ad eandem scientiam spectat, absolutas propositiones nosse, & conditionatas. Sicut ad eandem scientiam spectat noscere hanc propositionem. Ignis applicatus urit, & ignis si applicaretur, ureret. Sed alietas objecti scientiæ eruditionatæ ab aliis scientiis maxime urgeri debet in exemplis, quorum conditio non est impleta, nam talia objecta jam non spectabunt ad scientiam visionis, & tamen de illis possunt formari contradictoriæ v.g. si non fuisset raptus, peccaretne vel non.

DIFFICULTAS II.

Solvuntur Objectiones ab Auctore.

OBJICITUR I. Quod sententia nostra sit doctrina Semi-Pelagianorum. Ad hanc Objectionem ut respondeatur, erit necesse eruditionis causâ referre errorem Pelagianorum, cuius appendix semi-Pelagianismus fuit, & utriusque dogma perstringere, quod ut commodius fiat. Sit

Punctum Difficultatis 1.

An hæc sententia, sit sententia Semi-Pelagianorum?

PRÆMITTO I. Propositiones aliquas, quas docuerunt Pelagiani, & Pelagius natione Scotus.

I. PROPOSITIO est. Nulla est necessaria gratia ad bene operandum, sed sufficit solum liberum arbitrium. Hæc propositio habetur epist. 90. S. August.

G 4

2. Pro-

R. P.
H. MŁOD
ZIANOWSKI
Tom I. c. 2.
D. VI